

Christi poterat quidem resistere passionibus, ut ei non supercernerent, præsertim virtute divina; sed propria voluntate se passionibus subiciebat, tam corporalibus, quam animalibus.

Ad secundum dicendum, quod Tullius¹ ibi loquitur secundum opinionem Stoicorum, qui non vocabant passiones quoscunque motus appetitus sensitivi, sed solum inordinatos; tales autem passiones manifestum est in Christo non fuisse.

Ad tertium dicendum, quod passiones peccatorum sunt motus appetitus sensitivi in illicita tendentes; quod non fuit in Christo, sicut nec fomes peccati.

COMMENTARIUS.

Duobus modis potest anima dici passibilis. Uno modo, secundum essentiam; alio modo, secundum potentias; et quidem priori modo, naturaliter loquendo, anima non est passibilis, nisi quatenus forma corporis, et quatenus per alterationem ejus separari ab eo potest, et a suo statu naturali immutari; et hanc vocavit D. Thomas passionem corporalem, de qua recte docet, animam Christi fuisse passibilem pro statu viæ, quod nihil aliud est quam dicere, corpus passibile informasse. Posteriori autem modo, scilicet, secundum potentias, dicitur anima passibilis passione animali, quatenus per affectum doloris et tristitiæ, et alios similes pati potest. Et hoc etiam modo docet D. Thomas, in 2 part. articuli, animam Christi fuisse passibilem, quam denominationem magis proprie sumi dicit ab actibus appetitus sensitivi, quam voluntatis, quia illi proprie fiunt cum motione et alteratione corporis, et ideo nomen passionum sibi proprie vendicant; quia vero hujusmodi passiones fuerunt in Christo omnino moderatæ, et rationi subjectæ, ut art. 2 dictum est, ideo addit D. Thomas, ex doctrina Hieronymi, non fuisse hos affectus in Christo per modum passionum, sed propassionum. Quam doctrinam statim in sequenti disputatione explicabimus; prior enim pars hujus articuli, quæ ad passionem corporalem pertinet, nulla disputatione indiget, quia coincidit cum doctrina de corpore passibili Christi supra tractata; posterior ergo pars, quæ est de passione animali, fusius a nobis explicanda est.

¹ Loco citato, in arg. 2.

DISPUTATIO XXIV.

in tres sectiones distributa.

DE APPETITU SENSITIVO, ET PERFECTIONIBUS VEL DEFECTIBUS CONVENIENTIBUS ANIMÆ CHRISTI RATIONE ILLIUS.

De intellectu animæ Christi, et perfectionibus vel defectibus ejus, dictum late est supra, q. 9 et seq., ubi obiter etiam de sensibus diximus id quod sufficere visum est. De voluntate autem Christi agit D. Thomas infra, q. 18, quanquam de præcipuis ejus perfectionibus supra dixit, q. 7, et in art. 1 hujus quæstionis ab illa exclusit primum et maximum defectum, ut visum est; sed de cæteris, quæ de voluntate supersunt, dicemus q. 18, ne D. Thomæ ordinem invertamus. Solum ergo superest dicendum de appetitu sensitivo animæ Christi, ejusque actibus, unde etiam constabit quos defectus media hac potentia assumpserit.

SECTIO I.

An in Christo fuerit appetitus sensitivus, et actus ejus.

1. Dico primo esse in Christo Domino verum appetitum sensitivum. Ita supponit D. Thomas hic, et docet infra, q. 18, art. 2, et reliqui Theologi, in 3, dist. 17; et est censenda res certa de fide, quia, licet sub his terminis non sit in specie definita, tamen continetur in generalibus definitionibus Conciliorum, quibus assumpsisse Christum humanam naturam cum suis omnibus facultatibus traditur, quæ supra, q. 9, ostensæ sunt. Est autem una ex his appetitus sensitivus, non quidem ut hoc nomine intelligam qualitatem aliquam ab anima distinctam (hoc enim sub opinione est), sed proximam facultatem necessariam ad actus, seu affectiones sensibiles et animales eliciendas; unde etiam ex illis locis Scripturæ, in quibus hi actus tribuuntur Christo, evidenter hæc veritas colligitur. Cujus ratio patet ex dictis, est enim hic appetitus de perfectione et integritate humanæ naturæ, qui etiam maxime necessarius fuit ad finem redemptionis, scilicet, ut pro nobis Christus pati posset.

2. Dico secundo fuisse in Christo veros et proprios actus hujus appetitus. Conclusio est æque certa ac præcedens; testimonia vero, quibus probanda est, afferemus infra, de sin-

gulis actibus in particulari disputantes. Ratione declaratur primo, quia potentia est propter actus, secus otiosa esset, præsertim quando actus sunt immanentes, qui per se pertinent ad connaturalem individui perfectionem; secundo, quia, ut dicebamus, isti actus fuerunt accommodatissimi ad finem redemptionis, et ad veritatem humanæ naturæ demonstrandam; tertio, quia in Christo fuerunt actus sensuum externorum et internorum; ergo et appetitus sensitivi; quarto denique, quia voluntas Christi operabatur modo naturali, et accommodato animæ informanti corpus; est autem naturalis consensio inter hujusmodi facultates, ut voluntas excitare possit, et movere appetitum ad similem seu proportionalem actum, et hic modus pertinet ad perfectionem humanæ operationis, et nihil habet indecens, vel Christo repugnans; ergo.

3. *Appetitus sensitivus in Christo semper rationi obediens.* — Dico tertio: isti actus semper fuerunt in Christo ex consensione rationis et voluntatis, quam nunquam prævenire poterunt. Est communis sententia, non solum Theologorum, sed etiam sanctorum Patrum. Leo Papa, Epist. 11, circa finem, inquit, *animam Christi excellere, non diversitate generis, seu sublimitate virtutis, nihil enim carni suæ habebat adversum, nec discordiæ desideriorum gignebant compugnantiam voluntatum; sensus corporei vigeant sine lege peccati, et veritas affectionum, sub moderamine deitatis et mentis.* August., lib. 4 contra Duas epist. Pelagianorum, dicit fuisse proprium Christo non sentire repugnantiam carnis et concupiscentiæ. Intelligendum vero est, per se, et ex vi suæ conceptionis, hoc fuisse proprium illius; alio enim modo communicatum fuit Virgini, ut infra dicemus; similiter lib. 2 de Peccator. merit. et remis., c. 29, et lib. de Corrept. et grat., c. 11, dicit in Christo non fuisse illam pugnam carnis et spiritus, quam describit Apostolus, ad Rom. 7. Idem lib. 4 Hypognost., circa finem, ubi indicat Pelagianos contrarium sensisse. Cyprianus hoc sensu dicit in sermone de Jejunio et tentationibus Christi, ipsum caruisse et sensu, et consensu peccati. Probat etiam hoc late Damasc., lib. 3 de Fid., cap. 20 et 32, ubi dicit, hos affectus fuisse in Christo voluntarios, quia nihil in illo coactum fuit. Denique in V Synod., collat. 8, can. 12, damnatur quidam Theodor., qui dicebat Christum aliquo tempore vitæ suæ rebellio-nem hujus appetitus passum esse, et virtutis

exercitio illam superasse. Rationes faciles sunt: prima, quia appetitum inferiorem moveri contra vel præter superioris consensum, est quidam defectus humanæ naturæ, qui in aliis hominibus ex peccato originali contractus est; sed in Christo esse non potuit ex hac radice, nec vero oportuit aut decuit voluntarie assumi, quia neque ad fidem incarnationis, seu nostram utilitatem conducebat; nec per sese erat expetibilis, aut Christo conveniens; ergo assumptus non est. Secunda, quia hic defectus neque fuit in statu innocentiae, neque erit in statu gloriæ: Christus vero Dominus utriusque status perfectionem assumpsit, excepto corpore impassibili. Tertia: Christus semper fuit in actuali usu rationis, quo potuit prævenire et considerare quidquid appetitum suum excitare poterat, quod per voluntatem potuit vel admittere, vel vitare. Rursus habuit, saltem per supernaturalem virtutem, perfectum dominium omnium suarum potentiarum; ergo et appetitus sui, et omnium actuum et motionum ejus.

4. *Dubium quomodo voluntas Christi in regendo appetitu se habuerit.* — *Responsio.* — Sed quæres an hujusmodi actus appetitus fuerint semper in Christo profecti ex positivo consensu et motione voluntatis, an vero interdum fuerint prævisi et permissi. Respondetur, sæpe fuisse Christum usum priori modo positivæ motionis, ut constat ex illo Joan. 11: *Turbavit semetipsum*, ut ibi notarunt Chrysostom., homil. 62; Cyril., lib. 7 in Joan., cap. 20; August., tract. 49; Theophyl., Euthy., etc.; et fortasse fere semper hoc modo operatus est, quia et perfectior est, et illi facillimus. Quanquam in rigore non sit necessarius ut illi motus seu effectus dicantur voluntarii, et ex ratione profecti, absque ullo defectu virtutis; satis enim esse potuisset ut, præeunte advertentia rationis, portio superior permitteret inferiori operari quæ illius sunt propria, ut loquitur Damasc., lib. 3, c. 15 et 20; ut enim q. 14 dicebamus, naturales Christi facultates non impeditæ, et habentes applicata objecta, naturaliter operabantur, ut si flagellabatur, naturaliter dolebat, etc.

5. *Passiones sensibiles an fuerint in Christo.* — Et ex his facile definitur illa quæstio, an in Christo fuerint passiones sensibiles; si enim sit sermo de re ipsa, constat in illo fuisse affectus qui in nobis dicuntur passiones, quia hi affectus seu passiones in nobis nihil aliud sunt quam prædicti actus appetitus sensitivi, quatenus fiunt cum corporis motione et

alteratione. Constat etiam non habuisse hos actus cum illis imperfectionibus quæ in nobis sunt, et perfecto statui virtutis repugnant; quia in nobis et præveniunt rationem, et illam interim perturbant, et ad peccatum inclinant, quæ omnia in Christo non fuerunt. Si autem sermo sit de modo loquendi, an scilicet, isti affectus in Christo simpliciter vocandi sint passiones, D. Thomas hoc art. 4 ita loqui videtur; ideo enim simpliciter concedit Christum fuisse passibilem passione animali; quo modo etiam loqui videtur Cyril., lib. 10 Thes., c. 3; et Ambros., lib. 2 de Fide, c. 3; Damasc., lib. 3, c. 20; imò etiam in VI Synod., act. 4 et 11, videtur sæpe usurpari hæc locutio. Et ratio esse potest, quia hi affectus non dicuntur passiones, eo quod præveniant rationem, aut propter aliquam imperfectionem virtutis, sed quia fiunt cum motione et alteratione corporis, quem effectum habent, etiam si maxime moderati et rationabiles sint; et ita illum habuerunt in Christo, quia ille est naturalis modus operandi horum affectuum, et nullam habet indecentiam, præsertim in corpore passibili. Quæ omnia sunt sine dubio vera, et inter sapientes possumus sine scrupulo ita loqui. Nihilominus tamen Hieronym., Matth. 5 et 26, et tom. 1, ep. 22 ad Eustoch., de Custod. virg., refugit in Christo admittere nomen passionum simpliciter dictum, quia nomen illud videtur frequentius in malam partem usurpari, et effrenem quamdam ac inordinatam concupiscentiam significare; et ideo ipse *propassiones* vocat, qui loquendi modus, propter maiorem reverentiam Christo debitam, non displicet. Objectiones vero quæ hic occurrere poterant, attingemus sectione sequenti.

SECTIO II.

An in appetitu sensitivo Christi fuerit fomes peccati.

1. Ratio dubitandi est, quia hic fomes nihil aliud est quam naturalis inclinatio ipsius appetitus sensitivi ad objecta sensibilia; sed in Christo non potuit esse hic appetitus sine hæc inclinatione, quia est illi intrinsicæ et essentialis; ergo nec sine fomite. Major constat, quia hic fomes non est aliquis habitus, ut constat; neque actus, quia infans, cum primum concipitur, habet fomitem antequam habeat ullum actum. Et similiter homo, dum dormit, habet fomitem, etiam si nihil operetur; ergo non potest esse aliud quam ipsa

inclinatio appetitus, quæ indifferenter fertur ad sensibilia, sive illa contra rationem sint, sive non. Propter hæc Durand., in 3, dist. 3, q. 2, negat fieri posse ut, manente appetitu sensitivo, non sit fomes, sed tantum ut ligetur vel impediatur. Unde fit ut consequenter concedere cogatur fomitem et fuisse in Christo, et nunc esse, et a fortiori fuisse in Adamo in statu innocentiae, et futurum esse in corporibus resurgentium; quanquam non audeat Durandus talem loquendi modum simpliciter concedere; est enim revera falsus et absurdus; ex illo enim ulterius sequitur, fomitem non esse in nobis effectum originalis peccati, sed ipsam naturam appetitus sensitivi. Sequitur etiam non manere in baptizatis ad agnitionem, sed quia nulla ratione separari ab illis potuit, manente appetitu; quæ omnia aliena sunt a sensu et doctrina Conciliorum, sanctorum Patrum, et Theologorum, ut constat ex materia de peccato originali, et ex Concilio Tridentino, ses. 5, in decr. de Peccato originali. Propter quæ dixerunt aliqui, fomitem esse morbidam quamdam qualitatem additam appetitui, quæ manat ex originali peccato, et auget inclinationem appetitus ad sensibilia, et quasi fovet ejus concupiscentiam; quo posito, facile intelligitur Christum caruisse fomite, si caruit hac qualitate. Sed hæc sententia antiquata jam est, et ab omnibus Theologis qui bene sentiunt rejecta. Est enim improbabile hujusmodi qualitatem fingere, quæ intelligi non potest quid sit, nisi fortasse aliquis vitiosus habitus qui non potest cum anima ipsa concreari; oporteret enim ab ipso Deo infundi, quia aliunde originem trahere non potest, cum neque ab ipsa anima naturaliter manet, hoc enim etiam in injuriam ipsius auctoris naturæ redundaret, nec possit a peccato Adæ, quod jam diu præterit, physice prodæci. De qua re latius in prima secundæ. Advertendum igitur est, quod supra dixi, fomitem dupliciter posse considerari, scilicet, in actu primo, vel secundo: in actu secundo, est actualis motio, seu vitalis et sensibilis affectio ipsius appetitus ad objectum sensibile rationi contrarium, ipsam rationem præveniens, et ad peccatum trahens. In actu autem primo, dicit quidem naturalem inclinationem appetitus, neque solam omnino, neque morbidæ qualitati subjectam, sed ut conjunctam privationi illius rectitudinis, et debiti ordinis ac subjectionis, quam per originalem justitiam in statu innocentiae habebat ad rationem superiorem; unde fomes si-

gnificat ipsum appetitum expeditum, et quasi proxime dispositum, ut prævenire possit rationem et contra illam moveri.

2. Dico ergo primo, in Christo Domino non fuisse fomitem quoad actum secundum. Hæc conclusio certa est, in qua omnes Theologi sine dubitatione conveniunt, et satis patet ex testimoniis citatis sectione præcedenti; præter quæ videri potest Cyril., lib. 3 in Levit., circa med. Et ratio est evidens ex dictis, quia ostensum est nullum motum appetitus fuisse in Christo, nisi voluntarium; si ergo talis motus esset de objecto pravo, esset peccatum; sicut ergo in Christo non fuit peccatum, ita neque esse potuit motus appetitus, inclinans ad peccandum.

3. *Obiectio.* — *Responsio.* — Ex qua ratione solvitur obiectio quæ hic fieri solet, scilicet, oportuisse Christum esse tentatum omnibus modis, ut omnibus esset exemplo; sed unus modus tentationis, et maximus, est per hujusmodi motus concupiscentiæ et fomitis. Cui objectioni D. Thomas infra respondet, q. 41, art. 1, ad tertium, hoc genus tentationis nunquam esse sine peccato, saltem veniali, et ideo non potuisse esse in Christo, quem oportuit quidem esse *tentatum per omnia pro similitudine, absque peccato* tamen, ut dicitur ad Hebr. 4. Quæ responsio intelligenda videtur juxta rationem factam, non enim univarse in omnibus hominibus hi tentationum motus semper sunt venialia peccata; possunt enim interdum esse omnino involuntarii, et tantum motus qui primo primi appellantur, in quibus nec moralis malitia est, nec ratio culpæ; in Christo autem qui poterat omnes hos motus prævenire et cohibere, aliqualis culpa esset illos in se permittere. Adde præterea, hos motus per sese indecentes esse, quia turpes et ad peccatum inclinantes, unde et modesti homines erubescunt, cum illos patiuntur; et ideo omnino alienus a Christo fuit hujusmodi tentationis modus, qui per interiorem suggestionem esse dicitur, ut recte docuit Gregorius, 3 Mor., c. 20; et Abul., Matth. 4, q. 20. Unde ad objectionem respondetur, ad exemplum nostrum non oportuisse, Christum hoc genus tentationis in se suscipere, tum quia erat indecens, et cum peccato conjunctum; tum etiam quia, cum sit internum et occultum, non potuit per illius victoriam convenienter dari nobis exemplum vincendi tentationes; tum denique quia, superando tentationes externas, et patienter sustinendo injurias, ignominias et dolores, ac

denique purissimam ac sanctissimam vitam ducendo, perfectissimum ac sufficientissimum exemplum nobis tribuit ad quascunque tentationes superandas.

4. *Obiectio secunda.* — *Responsio.* — Sed contra, nam Cyrillus, lib. 10 Thesauri, c. 3, dicit, in Christo fuisse commotas passiones appetitus, non ut illum superarent, sed ut vincerentur virtute inhabitantis Verbi. Ubi ergo necessaria fuit victoria, supponitur pugna; ergo fomes seu affectio contra rationem. Confirmatur primo, nam Christus, præter visibiles dæmonis tentationes, passus est alias invisibiles, ut Beda sentit, Marc. 4; et D. Thomas infra, quæst. 41, art. 3, ad 2; sed invisibiles tentationes non sunt, nisi internæ per motionem fomitis. Confirmatur secundo, nam Christus per appetitum sensitivum appetebat non mori, quod erat contra rationem et præceptum Dei; ergo per appetitum suum inclinabatur ad malum, et consequenter retardabatur ab honesto exequendo; ergo erat in illo pugna, quæ ad actum fomitis pertinet. Respondetur Cyrillum aperte loqui de naturalibus et innoxiiis affectibus, ut sunt tristitia, vel timor mortis; dicit autem Christum vicisse has passiones, vel quoad nos, quia, sicut morte sua destruxit mortem nostram, ita timore suo meruit nobis fortitudinem, ad mortem pro virtute obeundam, et sic de aliis; vel quoad seipsum, quia ita in se admisit hos affectus, ut summa voluntate eos superaverit, nihilque illis ab implenda Patris voluntate retardatus sit; illos ergo vincere fuit, ita illos permittere ac moderari, ut naturæ affectum ostenderent, et tamen neque ad malum inclinarent. Ad primam confirmationem respondetur, non vocari ab illis Patribus invisibiles tentationes, eas quæ mere interius excitantur in imaginatione vel appetitu; non enim permissum est dæmoni hoc modo Christi potentias attingere, seu excitare; dicuntur ergo tentationes invisibiles illæ in quibus tentator non apparet visibiliter, quamvis per externa signa terrere aut perturbare tentet. De quibus adhuc incertum est an in Christo fuerint; quod attingemus infra, quæst. 41.

5. *De fuga et horrore mortis in appetitu Christi.* — Ad secundam confirmationem respondetur, horrere ac fugere mortem, quatenus malum naturæ est, per displicentiam et fugam naturalem, non esse malum; quia illud objectum, ut sic, secundum rectam rationem formidabile est, et actus ille conformis est inclinationi naturæ, quæ bona est; præsertim

quia, cum ille actus non sit omnino absolutus, sed simplex affectus, cum illo simul esse potest actus appetendi et aggrediendi mortem, obediendo superiori rationi, hoc præcipienti; quo sensu Augustinus, lib. 10 Confessionum, c. 28, de pœnis loquens, dixit: *Tolerare eas jubes, non amare, nemo autem, quod tolerat, amat, quamvis tolerare amat.* Deinde hujusmodi affectus non fuit in Christo involuntarius, sed prudenter admissus ex dictamine rationis superioris, et ita nullam habebat rationem fomitis, nec specialem ingerebat difficultatem voluntati Christi, præter eam quæ intrinseca erat objecto talis virtutis. Tum quia, ut dictum est, ipsemet affectus hujusmodi ex Christi voluntate pendebat, et solum explicabat propensionem naturæ; tum etiam quia virtus et efficacia rationis tanta erat in Christo, ut non posset commoveri, nec retardari a quovis simplici affectu inferioris appetitus.

6. *Obiectio tertia.* — *Responsio.* — Dices: ergo idemmet appetitus sensitivus Christi et refugiebat mortem ex impetu naturæ, et appetebat illam ex imperio voluntatis; quæ duo videntur repugnare in appetitu sensitivo, qui non videtur capax actus conditionati, sicut voluntas; videtur enim pendere ex quadam collatione et discursu. Respondetur revera ita esse, et illos actus non esse repugnantes, quia unus est tanquam appetitio efficax, movens efficaciter ad opus, alius vero solum per modum simplicis complacentiæ seu displicentiæ; quia non tendit in objectum absolute et simpliciter consideratum, ut hic et nunc exequendum vel fugiendum, pensata omni ratione boni et mali quam habet, sed tantum consideratum secundum aliquam rationem boni aut mali præcise sumptam, ac si esset sola, et ab aliis disjuncta. Et ideo dicitur ille actus conditionatus, quia virtute includit conditionem, et per eam explicatur, quamvis formaliter illam conditionalem propositionem non includat; quem modum appetendi etiam in brutis interdum videre licet, appetunt enim aliquod objectum, et metu continentur, ne ad illud moveantur, quod est signum, illum esse appetitum simplicem et inefficacem.

7. Dico secundo, non fuisse in Christo fomitem, etiam quoad actum primum. Hic est sensus D. Thomæ hic, et aliorum Theologorum, in 3, dist. 15, qui etiam in Beatissima Virgine dicunt fuisse extinctum fomitem, saltem a tempore incarnationis, et loquuntur de actu primo; nam actum secundum, seu motum

fomitis, nunquam omnino habuit. Et probari potest hæc conclusio ex supradictis inter referendam Durandi opinionem; et explicatur tandem hoc fuisse possibile, quia fomes dicitur appetitum, non utcumque, sed proxime dispositum et expeditum, atque adeo sibi relictum, ut possit exire in actum contra rationem, et inclinare ad peccatum; potest autem manere appetitus sensitivus, et non ita dispositus, sed quasi correctus omnino et frænatus; ergo potest in illo ratio fomitis extinguui. Quod autem, si hoc est possibile, ita factum fuerit in Christo, nullus dubitare potest, tum quia in Christo non fuit origo fomitis, quæ est originale peccatum, et cum alias ad peccatum inclinet, non decuit Christum; tum etiam quia Christus venit, ut nos liberaret a lege peccati et fomitis, ad Rom. 7 et 8, ad Galat. 3 et 4; ad hunc autem finem non fuit expediens ut ipse subderetur legi fomitis, sed potius ut omnino esset a peccatoribus segregatus. Quod si inquiratur per quid fomes in Christo fuerit extinctus, jam hoc fere explicatum est circa art. 2D. Thomæ. Primum enim supponuntur perfectissimi habitus virtutum moderantium appetitum. Deinde erat ratio perpetuo vigilans, et potens prævenire objecta omnia quæ appetitum aut excitare possunt aut movere. Præterea, voluntas habebat perfectum dominium super omnes potentias suas, vel propter unionem ad Verbum, vel propter perfectissimam gratiam et virtutem animæ beatæ, quæ suo arbitrio potest inferiores potentias per superiores gubernare.

8. *Fomes nullo modo potuit assumi a Christo, etiam quoad actum primum.* — Sed queri tandem potest an de potentia absoluta potuerit Christus fomitem assumere. Videtur enim, in hoc nullam esse apertam repugnantiam, sicut supra in similibus dubiis de errore et habitibus vitiorum diximus. Proprie famen loquendo de fomite, prout dicit actum ita inordinatum, ut sine peccato voluntarie haberi non possit, probabilius existimo non potuisse assumi talem actum, quia est per se indecens; nec potest ulla esse ratio honesta ad illum admittendum in propria natura, cum tamen, ut supra dictum est, ad suppositum naturæ pertineat similes indecentes motus impedire in propria natura, si potest. At vero de aliis imperfectionibus seu defectibus, qui non sunt ita cum culpa conjuncti, facilius admitti potest potuisse assumi de potentia absoluta, etiam si de facto propter majorem perfectionem, magisque congruentem rationem

assumpti non sint; ut, verbi gratia, quod appetitus inferior, saltem ad objectum bonum, potuerit interdum moveri præveniendo rationem, vel aliquid hujusmodi.

SECTIO III.

An in Christo fuerint omnes actus seu passiones appetitus sensitivi.

1. Divus Thomas, in 1. 2 agens de his passionibus, a q. 22 usque ad 48, ad undecim capita eas revocat, quæ sunt amor, concupiscentia, delectatio, odium, fuga, tristitia, spes, audacia, desperatio, timor et ira. De his ergo undecim affectibus generatim quærimus, an omnes in Christo fuerint, non vero de omnibus speciebus quæ sub singulis eorum contineri possunt. Constat enim non assumpsisse Christum omnes species amoris vel doloris sensibilis, quoniam aliquis amor potest esse malus, et aliquis dolor, verbi gratia, ex ægritudine corporis profectus, non decebat Christum; et idem est de cæteris actibus, quorum objecta vel erant a Christo aliena, vel nunquam illi oblata sunt; neque enim necessarium erat ut omnia objecta sensibilia caderent sub sensu ejus. Quæstio igitur, ut dixi, esse potest de illis undecim affectibus, quam tractat D. Thomas ab art. 5 usque ad 9, in quibus tamen solum de tribus affectibus disputat, scilicet, de dolore et tristitia, quos duos actus sub eadem ratione complexus est in 1. 2, quia uterque est de malo præsentis apprehenso, vel sola imaginatione, vel etiam sensu externo, ut hic docuit etiam S. Thomas, ex August., 14 de Civit., c. 7 et 15. Secundo, agit de timore, et de admiratione, quæ, ut videbimus, ad timorem vel concupiscentiam revocatur. Et tertio agit de ira; isti enim tres affectus potissimum includere videntur defectum aliquem; et quoniam hic D. Thomas agit de defectibus, de illis specialiter disputat; alios vero prætermisit, quia per se nullum defectum includere aut præsupponere videntur. Sed ad materiæ complementum discurremus breviter per singulos.

2. Primo ergo certum videtur fuisse in Christi appetitu amorem sensibilem, quia hic actus est maxime connaturalis huic appetitui, et per se versatur circa bonum et conveniens, et est fundamentum aliorum actuum, et per se nullam requirit imperfectionem, unde et in statu beatitudinis reperietur. Quis enim dubitat, in sensibilibus corporibus beatorum futurum esse nexum et vinculum amoris sen-

sibilis? aut quis potest cogitare quin Christus Dominus, tum in terra, tum etiam nunc in cælo, summo affectu sensibili matrem suam dilexerit, sicut ab illa dilectus est? Et quoniam contrariorum eadem est ratio, hinc facile constat etiam actum odii in appetitu Christi esse potuisse; versatur enim circa malum naturæ aut bono amato contrarium; qui autem ad unum terminum accedit, necesse est ut ab alio contrario termino recedat. Et eadem rationes ad hunc actum applicari possunt, quia nullum defectum vel imperfectionem importat.

3. Secundo, certum est fuisse in Christo actum desiderii, seu concupiscentiæ sanetæ et honestæ; hic enim actus versatur circa bonum amatum quod absens est, et tendit ad illud inquirendum et obtinendum; unde tam honestus et conformis rationi esse potest, sicut ipse amor. Solum supponit quandam imperfectionem, scilicet carentiam boni amati; hæc autem habere potuit locum in Christo, etiam respectu sui corporis in statu vitæ passibilis, ut per se constat; respectu vero aliorum, quibus etiam desiderare potuit sensibilia bona, facile etiam constat potuisse in eis cognoscere indigentiam seu carentiam talium bonorum. Et hinc facile etiam colligitur, fugam mali contrarii bono amato et desiderato facile in appetitu Christi esse potuisse, est enim eadem ratio.

4. Tertio, certum est actum delectationis seu voluptatis sensibilis interdum in appetitu Christi esse potuisse; hæc enim interdum necessario ac naturaliter sequitur ex aliquibus objectis, et non est per se mala, sed sæpe est honesta, ut quando ad conservationem corporis necessaria est, vel ex actibus honestis resultat; unde et in statu beatitudinis erit sine dubio hic actus, et in statu viæ reperitur sæpe in rebus spiritualibus et divinis, juxta illud: *Cor meum et caro mea exultaverunt in Deum vivum.*

5. Quarto, de spe dubitari potest, quatenus versatur circa bonum arduum consequendum, quia Christo Domino nullius boni consecutio sibi convenientis videtur ardua fuisse, propter eximiam ejus potentiam. Sed dicendum sine dubio est, etiam hunc actum habuisse locum in Christo, quia respectu naturalium virium suæ humanitatis, sæpe potuit illi esse ardua et difficilis consecutio alicujus boni, ut constat de ipsa gloria corporis, quam per labores et passionem obtenturus erat. Spes vero sensibilis, de qua loqui-